

Arrest

nr. 343 041 van 19 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. da CUNHA FERREIRA GONÇALVES
Xavier de Buestraat 26
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 23 oktober 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd op 22 oktober 2025 door de politiediensten van Leuven op heterdaad betrapt op feiten van drugshandel.

Op 23 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: S.

Voornaam: B.

Geboortedatum: (...)2001

Geboorteplaats: /

Nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, ALIAS: S. D., B. °(...).2001

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1),

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, onmiddellijk na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[x] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

[x] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Leuven op 22.10.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van drugshandel. In het voertuig waar betrokkene passagier was, werd een verborgen ruimte aangetroffen met een grote hoeveelheid cocaïne.

Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart op 22.10.2025 aan de PZ Leuven dat zij reeds 12 jaar in België woont. en dat zij gehuwd is. Zij vermeldt de naam van haar echtgenoot, zonder verdere verduidelijking. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 12 jaar precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Wat haar echtgenoot betreft, kan op basis van de beperkte verklaringen van betrokkene en op basis van het administratieve dossier niet worden geconcludeerd dat zij een relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. Betrokkene dient zelf aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé en gezinsleven niet absoluut is.

Op de andere vragen die haar op 22.10.2025 gesteld werden door de PZ Leuven in het kader van haar hoorrecht weigert ze te antwoorden. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken toen haar de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit de ons beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene minderjarige kinderen in België heeft, noch blijkt er sprake van medische problemen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[x] Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert reeds 12 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: S. D., B. °(...)2001.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

[x] Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Leuven op 22.10.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van drugshandel. In het voertuig waar betrokkene passagier was, werd een verborgen ruimte aangetroffen met een grote hoeveelheid cocaïne.

Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Ook op 23 oktober 2025 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Tegen deze beslissing stelt verzoekster geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van haar enig middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“En ce que, la partie adverse a adopté un ordre de quitter le territoire sans motiver valablement cet acte ;

Alors que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit et des motifs de fait qui constituent le fondement de cet acte ;

1. Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des

dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;

Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

2. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991 ; Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842) ;

3. Considérant que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet ;

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre un décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671) ;

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

Enfin , votre Conseil n'a pas manqué de rappeler que

« que la notion de « famille » visée par l'article 8 de la CEDH ne se borne pas aux seules relations fondées sur le mariage, mais peut englober d'autres liens « familiaux » de facto, lorsque les parties cohabitent en dehors de tout lien marital ou une relation a suffisamment de constance (Cour EDH, 27 octobre 1984, Kroon et autres c. PaysBas, § 30; Cour EDH, 18 décembre 1986, Johnston et autres contre Irlande, § 55; Cour EDH, 26 mai 1994, Keegan contre Irlande, § 4 et Cour EDH, 2 avril 1997, X, Yet Z contre Royaume-Uni, § 36). Enfin, compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83); d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E, 2 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Or, la motivation de l'acte attaqué, qui apparaît contradictoire ou à tout le moins fort peu précise, ne permet pas de s'assurer que la partie défenderesse a examiné la vie familiale dont la requérante se prévaut avec rigueur. » Arrêt CCE 308 666, du 21 juin 2024 dans l'affaire 310 568/l.

1ère Branche

Que, dans un arrêt du 9 juin 2022, n° 253.942, le Conseil d'Etat, siégeant en cassation administrative, a rappelé que

« l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 n'implique pas seulement le constat par l'autorité administrative d'une situation pour en tirer des conséquences de droit. L'autorité doit également veiller à respecter les droits fondamentaux de la personne concernée, comme le prescrit l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée.

Un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre et distincte d'une décision d'irrecevabilité de séjour. Cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique et la circonstance que la partie adverse ait motivé la décision d'irrecevabilité de séjour au regard des critères de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, ne la dispense pas de motiver l'ordre de quitter le territoire eu égard à la portée qu'a cette mesure. » (ADDE, newsletter n°187, juillet/aout 2022, p.7) ;

Votre conseil a dit pour droit, dans un arrêt n °290 083 du 12 juin 2023, que :

« lorsque des arrêts antérieurs du Conseil d'Etat concluaient que l'article 74/13de la loi du 15 décembre 1980 n'impose aucune obligation spécifique de motivation (notamment les arrêts n° 242.591 du 10 octobre 2018 et n° 253.374 du 28 mars 2022), le Conseil d'Etat a jugé dans son arrêt n° 253.942 du 9 juin 2022 en ces termes :

« L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, Il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée.[...] Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre [...] cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique [...] eu égard à la portée qu'a cette mesure. »

Partant, Votre conseil ajoute :

« S'agissant de la référence à la motivation de la décision de rejet de la demande d'autorisation de séjour, soit la première décision attaquée, elle n'est pas pertinente dans la mesure où le Conseil d'Etat a indiqué, dans son arrêt n° 253.942 du 9 juin 2022, au terme d'un raisonnement auquel le Conseil se rallie, qu'« un ordre de quitter le territoire a une portée différente de celle d'une décision d'irrecevabilité de séjour. En statuant sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse se prononce quant au point de savoir si l'étranger peut se prévaloir de circonstances justifiant qu'il forme sa demande de séjour en Belgique et non dans son pays d'origine. Sa décision ne porte pas sur l'éloignement du requérant. Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre et distincte d'une décision d'irrecevabilité de séjour, cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique et la circonstance que la partie adverse ait motivé la décision d'irrecevabilité de séjour au regard des critères de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, ne la dispense pas de motiver l'ordre de quitter le territoire eu égard à la portée qu'a cette mesure » (le Conseil souligne). Le Conseil considère que l'enseignement de l'arrêt susvisé s'applique a fortiori à un ordre de quitter le territoire accessoire d'une décision de rejet fondée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, comme en l'espèce. » arrêt n° 293 465 du 31 août 2023 dans l'affaire X / I

Cet arrêt marque une évolution dans la jurisprudence du Conseil d'Etat concernant l'étendue de l'obligation de motivation qui pèse sur la partie défenderesse.

3.2. En l'espèce, il apparait que l'acte attaqué n'explique pas comment la partie défenderesse a respecté les exigences de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Alors que, toute décision administrative se doit d'être motivée en fait et en droit de manière précise et exacte ;

Tel n'est pas le cas en espèce !;

Qu'il résulte de cette disposition que la partie adverse doit motiver l'ordre de quitter le territoire de sorte que la partie requérante puisse comprendre la décision prise à son encontre ;

Que votre Conseil a dit pour droit que l'Office des étrangers devait se prononcer sur l'illégalité ou non du séjour de l'étranger avant de notifier un ordre de quitter le territoire sous peine de violer le principe de motivation formelle des actes administratifs (CCE., 28 février 2014, n°119 939, affaire 137 564/III) ;

Que toutefois, il ne semble pas que la partie adverse a motivé sa décision au regard de cette obligation puisque la motivation fait fi de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

A lecture de la motivation, la partie requérante estime que la loi a été violé tant sur les faits exposés que sur l'examen rigoureux de son droit à la vie familiale vu qu'elle a fait mention dans son audition et non reprise en terme de motivation que « Vraag: Wie bent u/ wat is u naam? Antwoord: Ik ben nu bijna 13 jaar in België. Ik ben bezig met mijn papieren in orde te brengen bij de gemeente, maar dat duurt altijd heel lang. Ik ben vijf jaar hier naar school gegaan. Ik probeer mijn situatie op te lossen. Ik ga bijna trouwen en ik verwacht een kind. Ik ben 1 à 2 maanden zwanger. Mijn naam is S. B. (...)/2001, ik ben in Brazilië geboren »; (page 2 de l'audition – voir pièce 3);

De plus, la motivation attaquée soutient que Madame donne peu d'information sur son futur époux alors que, le jour de son arrestation, elle était dans le véhicule de celui-ci et qu'ils ont été arrêtés ensemble ;

La motivation ne fait aucune analyse de la vie familiale in concreto et qu'elle commet une erreur manifeste d'appréciation ;

La motivation est aussi lacunaire qu'imprécise et elle manque cruellement de spécificité ; Or votre conseil n'a pas manqué de rappeler l'importance de la spécificité dans la motivation d'une décision alors que la requérante expose un long séjour sur le territoire du Royaume ;

Quand est-elle arrivée en Belgique, dans quel cadre, où vit-elle, de quoi vit-elle,.... ?

De plus, votre Conseil n'a pas manqué de rappeler que

« que la notion de « famille » visée par l'article 8 de la CEDH ne se borne pas aux seules relations fondées sur le mariage, mais peut englober d'autres liens « familiaux » de facto, lorsque les parties cohabitent en dehors de tout lien marital ou une relation a suffisamment de constance (Cour EDH, 27 octobre 1984, Kroon et autres c. PaysBas, § 30; Cour EDH, 18 décembre 1986, Johnston et autres contre Irlande, § 55; Cour EDH, 26 mai 1994, Keegan contre Irlande, § 4 et Cour EDH, 2 avril 1997, X, Yet Z contre Royaume-Uni, § 36). Enfin, compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83); d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E, 2 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Or, la motivation de l'acte attaqué, qui apparaît contradictoire ou à tout le moins fort peu précise, ne permet pas de s'assurer que la partie défenderesse a examiné la vie familiale dont la requérante se prévaut avec rigueur. » Arrêt CCE 308 666, du 21 juin 2024 dans l'affaire 310 568/I

Rappelons également que votre conseil a dit pour droit que :

« Concernant l'ordre de quitter le territoire querellé, le Conseil observe que le Conseil d'Etat, dans un arrêt n°

253 942 du 9 juin 2022, a estimé que « [...] l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, n'implique pas seulement le constat par l'autorité administrative d'une situation, en l'occurrence le fait que le requérant « demeure dans le Royaume au-delà du délai autorisé par le visa ou l'autorisation tenant lieu de visa apposée sur son passeport ou sur le titre de séjour en tenant lieu », pour en tirer des conséquences de droit. L'autorité doit également veiller lors de la prise d'un [...] [ordre de quitter le territoire] à respecter les droits fondamentaux de la personne concernée, comme le prescrit l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée. Par ailleurs, comme le relève le requérant, un ordre de quitter le territoire a une portée différente de celle d'une décision d'irrecevabilité de séjour. En statuant sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse se prononce quant au point de savoir si l'étranger peut se prévaloir de circonstances justifiant qu'il forme sa demande de séjour en Belgique et non dans son pays d'origine. Sa décision ne porte pas sur l'éloignement du requérant. Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre et distincte d'une décision d'irrecevabilité de séjour, cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique et la circonstance que la partie adverse ait motivé la décision d'irrecevabilité de séjour au regard des critères de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, ne la dispense pas de motiver l'ordre de quitter le territoire eu égard à la portée qu'a cette mesure ».

Le Conseil considère que l'enseignement de l'arrêt susvisé s'applique également, mutatis mutandis, à un ordre de quitter le territoire accessoire d'une décision de rejet fondée sur l'article 9bis de la loi, comme en l'espèce. En l'occurrence, il ressort de la demande d'autorisation de séjour de la requérante que celle-ci a notamment invoqué les conséquences de la grève de la faim sur son état de santé.

Or, force est de constater que la partie défenderesse ne fait aucune mention, dans la motivation de l'ordre de quitter le territoire, de l'article 74/13 de la loi et de l'état de santé de la requérante violant de la sorte cette disposition en manière telle qu'il convient d'annuler cette mesure d'éloignement.

Dans sa note d'observations, la partie défenderesse expose ce qui suit :

« Quant à l'ordre de quitter le territoire, la partie requérante n'est pas fondée à alléguer que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et l'article 3 de la CEDH sont violés dès lors que cet acte n'est pas motivé à l'égard de son état de santé.

En effet, ces dispositions n'imposent aucune obligation de motivation.

Par ailleurs, dès lors que la décision de rejet est valablement motivée à cet égard et que l'ordre de quitter le territoire est l'accessoire de cette décision, la partie adverse n'avait pas à motiver une nouvelle fois l'ordre de quitter le territoire quant à l'état de santé de la partie requérante.

En outre, il ressort d'une note de synthèse que l'état de santé de la partie requérante a bel et bien été pris en compte avant l'adoption de l'ordre de quitter le territoire. [...] ».

Ces arguments ne sont toutefois pas de nature à renverser ce qui précède et ne peuvent être suivis au regard de l'enseignement de l'arrêt récent précité du Conseil d'Etat. « (Arrêt n° 284 182 du 31 janvier 2023) ; Dans un autre arrêt du 7 août 2025 n°330 890, votre Conseil a rappelé que :

Or, en l'espèce, la requérante a déclaré avoir un projet de mariage en Belgique et qu'elle serait enceinte ;

La motivation de la défenderesse sur ce point peut être erronée vu l'absence de réponse aux questions reprises ci-avant ;

Il est manifeste que la décision attaquée est prise en violation de l'arrêt du Conseil d'État rappelé ci-avant ;

Enfin, dans un arrêt n°330 897 du 8 août 2025, Votre conseil a dit pour droit que

La motivation est insuffisante, pour ne pas dire inexistante, et elle ne permet pas à la requérant de comprendre comment son état de santé a été pris en considération ou encore sa vie de famille vu l'absence d'examen rigoureux ;

Partant, cette motivation doit faire l'objet d'une annulation ;"

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat ze enerzijds niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum en anderzijds door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder preciseert dat verzoekster op 22 oktober 2025 op heterdaad werd betrapt op feiten van drugshandel. Ze werd als passagier aangetroffen in een voertuig waarin een grote hoeveelheid cocaïne werd teruggevonden. Verzoekster betwist deze vaststellingen niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; [...].”

Verweerder maakt in de eerste plaats toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beschikte op het moment van haar arrestatie immers niet over een geldig paspoort, noch over een geldig visum. Ze ontkent dit niet. Deze vaststelling volstaat op zich reeds om de bestreden beslissing te schragen.

In de tweede plaats is de bestreden beslissing gegrond op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert dit als volgt:

“Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Leuven op 22.10.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van drugshandel. In het voertuig waar betrokkene passagier was, werd een verborgen ruimte aangetroffen met een grote hoeveelheid cocaïne.

Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoekster ontkent de feiten van drugshandel niet. Ze betwist evenmin dat verweerder op basis van de vaststellingen gedaan door de politiezone van Leuven op goede gronden kon besluiten dat ze omwille van haar gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Er kan bijgevolg niet ernstig worden betwist dat verweerder te dezen toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt daarentegen dat er onvoldoende rekening is gehouden met haar specifieke omstandigheden. Ze meent dat verweerder geen rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Alleszins wordt daaromtrent niets gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoekster stelt dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd omtrent haar gezinsleven. Dat ze weinig informatie omtrent haar echtgenoot zou hebben gegeven tijdens haar verhoor, klopt niet aangezien ze tijdens haar arrestatie samen met hem in de auto zat en ze tegelijkertijd zijn gearresteerd. Verzoekster betoogt dat ze wel degelijk heeft verklaard zwanger te zijn en van plan is om in België te trouwen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de specifieke situatie van verzoekster het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart op 22.10.2025 aan de PZ Leuven dat zij reeds 12 jaar in België woont. en dat zij gehuwd is. Zij vermeldt de naam van haar echtgenoot, zonder verdere verduidelijking. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 12 jaar precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Wat haar echtgenoot betreft, kan op basis van de beperkte verklaringen van betrokkene en op basis van het administratieve dossier niet worden geconcludeerd dat zij een relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. Betrokkene dient zelf aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé en gezinsleven niet absoluut is.

Op de andere vragen die haar op 22.10.2025 gesteld werden door de PZ Leuven in het kader van haar hoorrecht weigert ze te antwoorden. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken toen haar de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit de ons beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene minderjarige kinderen in België heeft, noch blijkt er sprake van medische problemen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met hetgeen is bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt immers vast dat verzoekster in het kader van haar arrestatie op 22 oktober 2025 tegenover de politiediensten heeft verklaard dat ze gehuwd is. Ze vermeldt ook de naam van haar echtgenoot, doch omtrent dit huwelijk wordt verder niets verduidelijkt. Verweerder stelt dan ook op goede gronden vast dat op basis van de beperkte verklaringen van verzoekster en op basis van het administratief dossier niet kan worden geconcludeerd dat ze een relatie onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien heeft verzoekster inbreuken gepleegd op de openbare orde en is het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet absoluut. Er wordt nog gepreciseerd dat verzoekster weigerde te antwoorden op de andere vragen van de politiediensten tijdens haar gehoor op 22 oktober 2025. Aldus liet verzoekster na om verweerder in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken toen zij daartoe in de gelegenheid werd gesteld. Verder blijkt uit de gegevens van het administratief dossier niet dat verzoekster minderjarige kinderen in België of een medische problematiek heeft.

Deze motieven zijn in overeenstemming met de informatie vervat in het administratief dossier. Hierin bevindt zich een afschrift van het *“administratief rapport: illegaal verblijf”* van 22 oktober 2025 waaruit blijkt dat verzoekster daadwerkelijk door de politiediensten van Leuven werd gehoord. Dit administratief rapport vermeldt het volgende: *“Wij gaan over tot controle van een voertuig. S. is passagier en deelt mee dat de bestuurder E. A. M. haar man is. Bij de controle merken wij een zeer felle cannabisgeur op. Wij vragen een drugshond ter plaatse. In het voertuig wordt een verborgen ruimte aangetroffen met een grote hoeveelheid cocaïne. Beide personen worden gearresteerd door parketmagistraat. Proces-verbaal drugshandel wordt opgesteld”*. Dit administratief rapport bevat eveneens een verslag van het hoorrecht dat bij verzoekster werd afgenomen. Verzoekster verklaarde dat ze al twaalf jaar in België verblijft. Op alle andere vragen die haar werden gesteld – waaronder de vraag *“heeft u familie in België? Zo ja, wie?”* – weigert verzoekster te antwoorden. Zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing, blijkt uit de door verzoekster afgelegde verklaringen enkel dat ze naar eigen zeggen al twaalf jaar in België woont en dat ze gehuwd is met de heer E. A. M. Er kan in het administratief dossier echter geen enkel stuk worden teruggevonden die deze beweringen ook maar enigszins aannemelijk maakt. De Raad kan verweerder bijtreden waar deze motiveert dat op basis van de zeer beperkte verklaringen van verzoekster niet kan worden vastgesteld dat ze daadwerkelijk een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt in het Rijk. Het komt aan verzoekster zelf toe om dit aan te tonen, waartoe ze in gebreke blijft. Waar verzoekster aanvoert dat haar echtgenoot kon worden geïdentificeerd als de persoon die samen met haar in het voertuig op heterdaad werd aangetroffen, kan enkel worden vastgesteld dat dit feit op zich niet veelzeggend is. Er ligt geen enkel concreet bewijs van een huwelijk voor. Noch heeft verzoekster aangetoond dat zij met de persoon

in kwestie een daadwerkelijke en standvastige relatie heeft zodanig dat er sprake zou kunnen zijn van een beschermenswaardig gezinsleven. Daarnaast heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met de bewering van verzoekster dat zij al twaalf jaar in België verblijft, doch hij merkt hierbij op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoekster gedurende al die jaren tijdens een precair en illegaal verblijf een privéleven zou hebben opgebouwd in België, haar geen rechtmatige verwachting op een toelating tot verblijf of een bescherming tegen verwijdering geeft. Verzoekster laat dit motief geheel ongemoeid.

Waar verzoekster slechts voor het eerst in het kader van de huidige procedure gewag maakt van een zwangerschap, dient te worden vastgesteld dat dit nergens kan worden teruggevonden in het administratief dossier. Zoals verweerder zelf opmerkt in de bestreden beslissing, werd verzoekster door de politiediensten van Leuven gehoord op 22 oktober 2025 en heeft zij uitdrukkelijk de kans gekregen om de administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken. Verzoekster heeft echter met geen woord gerept over haar zwangerschap, waarvan zij bovendien geen enkel bewijs voorlegt. Ze verwijst in haar verzoekschrift naar het verhoor dat werd afgenomen door de politiediensten van Leuven in het kader van de vastgestelde inbreuken op de drugwetgeving. Tijdens dit verhoor verklaarde verzoekster inderdaad dat ze “1 à 2 maanden zwanger” is, dat ze al “enkele maanden samen” is met haar partner en dat hij de vader is van haar ongeboren kind. Het verhoor waarnaar verzoekster verwijst werd echter afgenomen op 23 oktober 2025 om 13u23 terwijl de bestreden beslissing werd genomen en ter kennis gebracht op 23 oktober 2025 om 11u57. Het verhoor vond aldus plaats nadat de bestreden beslissing reeds was genomen en ter kennis gebracht. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verweerder op de hoogte was van de vermeende zwangerschap van verzoekster op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Er kan van verweerder dan ook niet worden verwacht dat hij met dit element rekening houdt. De wettigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548).

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat hij hierbij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde of in strijd met artikel 7 of 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ze toont niet aan dat enig concreet gegeven zoals het voorlag of werd ingeroepen ten onrechte niet in rekening werd gebracht of, gelet op de voorliggende gegevens, geen voldoende zorgvuldig en concreet onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN